

RÜTEN SKIKLUB

ÅRGANG 51

DECEMBER 2018

Udsigt fra Sprenpiggen-løypen mod Jotunheimen

RUTEN SKIKLUBS MEDLEMSBLAD 2018

REDAKTION & LAYOUT

Flemming Koue

Tlf.: +45 43 90 18 19 - E-mail: flemming.koue@get2net.dk

OBS! Sidste frist for bidrag til Skibladet er altid 1. november

MEDLEMSADMINISTRATION

Michael Rolf Jacobsen

Tlf.: +45 45 76 00 23 - Mobil: +45 23622477

E-mail: michael@rolfjacobsen.dk

Bankkonto nr.: Reg. 1551 nr. 4162250

Forsidebillede: *Mads Koue*. Øvrige billeder: *Arthur - Ruten Fjellstue, trofaste medlemmer af Ruten Skiklub samt diverse hjemmesidemateriale.*

Indholdsfortegnelse	Side
Redaktionelt.....	3
Forkvinden har ordet.....	4
Brev fra Berit.....	5-12
Sølv til værtskabet på Ruten.....	13-15
50 års jubilæumsturen 2018	16-18
Mindeord for Jørgen Langvad	19
Optakt til årsmøde i Skuret.....	20-21
Referat af generalforsamling 2018	22-24
Regnskab 2017 og Bliv medlem af Ruten Skiklub	25-26
Børnenes Ruten.....	27
Tasmanien ... ligger laaangt væk.....	28-31
20 kronors norsk historie i guld.....	32
Ugerapporter fra medlemmerne	33-46
Status for hjemmesiden.....	47
Hellemalerier fra steinalder i Espedalen	48-51
Ruten-bånd	52-55
Annonce Norsk Rejsebureau	56

RUTEN FJELLSTUES ADRESSE

Ruten Fjellstue - N-2658 Espedalen, Norge

Telefon: +47 61 29 73 20 - Telefax: +47 61 29 73 21

E-mail: post@ruten.no - Internet: www.ruten.no

Redaktionelt

Det har været et begivenhedsrigt år. Der har været ekstremt lave temperaturer i februar og andre måneder, med sne i fantastiske mængder. Der har været nedbrud på løjpermaskinen i længere tid i højsæsonen. Der været 50 års jubilæumstur for Skiklubben til Norge land i september. Der har været sølvbryllup på Ruten Fjellstue også i september. Vi siger mange gange tillykke med de første 25 år.

Alt dette kan der læses mere om inde i bladet.

Og så pludselig - kort tid efter årsmødet i maj - den chokerende meddelelse om, at *Jørgen Langvad*, som forrige år blev nyindvalgt i bestyrelsen, ikke mere er blandt os. Jeg har personligt kendt Jørgen, siden han som helt ungt menneske kom på Ruten hvert år i uge 8 og flintrede rundt i løjperne, og nu i de senere år med sin familie. Hjemme i hans stue i Frederikssund hænger der et stort og imponerende billede af landskabet omkring Ruten Fjellstue, så Ruten Fjellstue har haft en stor plads i hans liv. Det er ikke let at finde de rigtige ord for denne smertelige begivenhed, men *Therese* har alligevel påtaget sig den svære opgave at skrive mindeord om Jørgen.

Berits brev tikkede - som sædvanligt - ind præcist på klokkeslæt. Af hjemstavnsnyt er der adskilligt spændende læsestof - både forrest og til sidst i bladet.

I Espedalen gik folk for 4000 til 6000 år siden beviseligt rundt og malede billeder forestillende dyr og mennesker på klippevæggene. Det har man netop fundet ud af i Oppland Fylkeskommune. Og den opdagelse er så nu kendt i hele Norge og har for alvor sat Espedalen på norgeskortet. Dette har *Arthur* sendt mig en beretning om, som står at læse i denne udgave af Skibladet.

Steffen Emil fra uge 9 har villet finde ud af, hvad der var på den anden side af jorden - stik modsat af Ruten, og det beretter han om fra Tasmanien.

Bladets *redaktør* har skrevet lidt om norsk historie i guld, og det er måske også værd at læse?

Medlemmerne har i år været flittige til at skrive ugerapporter. Fra nogle uger er der sågar flere. Det er altid fornøjelig og inspirerende læsning. Og skribenterne har tilmed været flinke til også at forsyne redaktionen med tilhørende flot billedmateriale.

Redaktionen retter en varm tak til alle bladets flittige skribenter og ønsker samtidig alle **en glædelig jul og et godt nytår**, god læselyst samt naturligvis også herlige og oplevelsesrige feriedage på Ruten Fjellstue i 2019.

Vi ses til Skiklubbens generalforsamling den **første mandag i maj 2019**. Præcist hvor, vides ved redaktions slutning endnu ikke.

Flemming Koue

Forkvinden har ordet

2018 har været et særligt år for Ruten Skiklub. Vi er blevet 50 år, og det blev fejret med maner, men det giver også stof til eftertanke.

Vi er konstant ca. 60 medlemskaber, heraf er de fleste på 2 eller flere personer. Der er også 3 generationer i flokken, der ofte mødes på fjeldstuen.

Jubilæumsturen var på mange måder udtryk for det, der rør sig i foreningen. Vi var tre generationer sammen, og selvom ikke alle kendte hinanden fra en start, så var vi en samlet flok, der sagde farvel i København.

Især børnene var gode til at finde hinanden og danne nye venskaber, og samarbejde om opgaven lørdag aften. Det var et par af børnenes idé, at vi skulle lave en slags quiz, hvor de skulle finde voksne eller dem selv, der kunne forskellige ting, så som at tælle til 10 på spansk, spille klaver, stå på ski, lave 20 armbøjninger i træk. De valgte så én, der kunne. Armbøjningerne fik de en far til at vise, at han kunne.

Set i det lys oplever jeg, at foreningen stadig lever op til sit formål: At være en forening for mennesker, der holder af at mødes på Ruten Fjeldstue, og som nyder naturen deroppe.

Verden forandrer sig, og Ruten Skiklub er med tiden blevet unik. Det er tydeligt, når der kommer henvendelser fra folk, der gerne vil skrive et medlemskab på deres CV, fordi de opfatter medlemskabet af en skiklub som udtryk for sportslig kvalifikation. Når man taler med norske gæster og folk fra lokalområdet, kender de til skiklubbens eksistens og finder den vigtig og spændende. Men for dem og for os er den ikke en sportsklub, men et udtryk for kvaliteten af Ruten Fjeldstue og i høj grad et resultat af det store arbejde, Berit og Arthur gør for os.

De fleste af os står stadig på ski; nogle går kun kortere ture, fordi det er, hvad fysikken nu kan, og andre gør det, fordi de er så gode, som de nu er nået at blive. Blot det er sådan, at vi tænker med Jakob og Nansen: Kan der tænkes noget finere og ædlere end den norske natur, når sneen ligger alendyb drysset blød og hvid ud over skov og marker? Kan der tænkes noget friere og mere spændende, end når man hurtig som fuglen stryger ud over de skovklædte bakker? Hver i sit tempo.

Det vigtigste er, at Ruten Fjeldstue er et feriehelle for os alle.

Therese Vedel

Brev fra Berit

Kjære alle Ruten-venner

Et år er gått, et svært innholdsrikt år, et jubileumsår! 50 år med Ruten skiklub, det er hele mitt liv, nesten. Jeg er født i 1967, og Ruten Skiklub ble dannet i 1968. Jeg hadde nok ikke så nært forhold til Skiklubben i starten, men husker meget godt da vi var i 10 års jubileet, som ble holdt på Tårbæk kro utenfor København i forbindelse med generalforsamlingen, våren 1978. Siden har vi fulgt hverandre skiklubben og jeg, med oppturer, og noen nedturer, til jeg tok

Den nyrestaurerede reception.

over Ruten vinteren 1994, og begynte å skrive hilsen fra Ruten til bladet hvert år. Mitt første brev til bladet var faktisk i 1992 nummeret, 25 årgangen.

Det har vært et godt jubileumsår, vi feiret hver eneste uke hele vintersesongen, og delvis sommeren også, slik at alle gjester som har besøkt Ruten i år

har fått høre om Ruten Skiklub, som vi kaller for vår egen fan-klub, også de som har gjestet oss i familieselskaper, møter, kurs etc. Alle er imponerte over at vi har så mange faste gjester som har kommet her i 10, 20, 30, 40 år, og som til og med involverer seg i sitt feriested så mye at de vil være med å drive en sosial klubb som kun har som formål å samle stamgjestene en gang om året, skape god stemning, forventninger og oppsummeringer fra besøkene på Ruten. Jeg skaper mest tilbakeblikk med mine brev. 2018 har sett omtrent slik ut for oss:

Da jeg skrev min hilsen siste år, var vi i full gang med å restaurere resepsjonen vår, det ble et par korte, intense høstmåneder hvor alt ble revet ut, også vegger og gulv. For så å bygge opp igjen. Deilig lyst tak, hvite vegger, og ny belysning ikke minst. Alle som har besøkt oss vet at det ble veldig, veldig bra. Det er lenge

siden vi har gjort en oppussing som har gjort så mye for så mange, alle som kommer som gjester, og alle som arbeider her er storfornøyde. Det er en fest å motta gjester, de som kommer føler seg velkommen inn i en lys og lekker resepsjon. Vi er så glade og fornøyde hver dag vi er på jobb. Arthur fikk satt opp et meget godt tappeanlegg for øl. Vi kan nå ha 4 forskjellige øl på

tap. Vi har da gjerne 3 av Arthurs øl og et gjeste-øl fra et av de andre bryggeriene i Gudbrandsdalen tilgjengelig. Et lite barskap med de mest populære drammer er nyttig. Hyller med skivoks, ullundertøy, slik, kvikk-lunsj, etc må det også være plass til. Og en arbeidsplass. Det som også gledet oss meget er at alt ble laget lokalt, og kjøpt av lokale bedrifter. Snekkeren som hjalp oss var Bjørn Gillebo, altså naboen vår. De som snekret interiøret; skap, disk, og hyller, er et verksted på Vinstra, Bakkens Treprodukter, ved Bjørn Bakken, det var et meget godt samarbeid, vi fikk det akkurat slik vi ville. Derfor var det

Sneen bare væltede ned.

ekstra stas å ta imot de første gjestene i ny resepsjon til nyttårsfeiring, og vi fikk mange gode tilbakemeldinger.

Vi var også heldige å få snøen tidlig siste høst, Arthur hadde sin første tur med snøscooter 24. oktober, og jeg hadde min første skitur 27. oktober, på god snø, i Arthurs spor. Derfor fikk vi to måneder med skiløping før gjestene kom. Vi klarte også å ta imot en gruppe skientusiaster en weekend før jul selv om vi kun hadde et salongbord som resepsjon. Vi åpnet fjellstuen med et brak

26. desember, 50 personer til julelunsj! Og med 40 gjester til nyttår, ble det en fin start.

Januar kom med glade danske skolebarn til skiferie i uke 2 og 3. snøen var fantastisk god, og det kom stadig påfyll av den. Arthur kjørte løyper jevnt og trutt. Ukene med de virkelig store nedbørmengder var uke 4 og 5, det veltet ned med snø, til slutt ble det for meget for vår lille løypemaskin, heretter døpt Holger, den stoppet , på det verst tenkelige sted: på løypen mot Slangen, men før Olstappen-veien. Arnt og Arthur prøvde først selv å få den i gang, det var ikke mulig. Da startet en jakt på hva som var galt med Holger, det kom kloke hoder fra Antra, servicebedriften på Lillestrøm, uten resultat. Mange telefoner fram og tilbake til fabrikken i Finland. Vi var til og med inne på tanken om å sende Jon-Olav med bil til Nord-Finland for å hente en ny «hjerne», da alle et øyeblikk tenkte det var hva som skulle til, heldigvis gjorde vi ikke det. Det var ikke mulig å finne en forklaring på havariet. Til slutt måtte den ut av snø og skog. Det hadde kommet nesten en meter sne på disse tre uker, det måtte ryddes sne og hogges trær for å få Holger ut. Det ble unge uredde menn fra lokalområdet som hjalp Arthur, de stilte med redskap som kunne trekke maskinen frem fra «glemselen» og få den på en lastebil nede i Slangen, for å kjøre den til et verksted i Ringebu, hvor den så tilbrakte hele vinteren, og hele sommeren med. Kun med en snarvisitt her hjemme i begyn-

nelsen av mars. Diagnosen ble stilt, behandling er iverksatt, maskinen er nå på vei hjem, forhåpentlig full av energi til hårdt arbeid kommende vinter.

Bortsett fra at vi ikke hadde noen løypemaskin, var vinteren fantastisk! Mengder av snø, stabilt kaldt vær, fulle hus med glade gjester, godt personal. Vi var så heldige å få beholde Jon-Olav som alt mulig mann i vinter. Det gjør

Løypemaskinen Holger var for sæsonen erstattet af snescooter.

mange ting enklere for oss nå vi har en som er kjent i huset og med oss til å gjøre forefallende arbeide, når han i tillegg har snøskuter sertifikat, noe som var helt nødvendig i vinter, siden vi kjørte alle våre løyper med snøskuter. Vi var så heldige å få til et fruktbart, godt samarbeid med våre naboer på Espedalen Fjellstue med lån av snøskuter med sporlegger. Det fungerte fint, selv om løypene måtte kjøres flere ganger for å få samme resul-

tat som med løypemaskin. Vi må også berømme gjestene, dere var utrolig tålmodige og forståelsesfulle, ingen klager, bare medfølelse. Tusen Takk!

Påskan kom på perfekt tid i måned skifte mars-april, fullt hus, glade barn, ganske bra vær, selv om det var kaldt. Det er også godt, da det er mindre utfordringer med skismøring. Men store utfordringer med å få til snøskulpturer! Som er en stor og viktig aktivitet i Påskeuken. Luften går litt ut av oss når Påskan er over, men vi fikk samlet krefter til å vaske huset fra kjeller til loft som vanlig. Og vi fikk en fin avslutningsfest med personalet før de reiste i alle retninger på veg til andre utfordringer. Vi fikk selv noen flotte skiturer gjennom April måned, vær og føre var fantastisk. Arthur og jeg fikk vår siste skitur lørdag 5. mai, som var dagen før vi reiste til København til Skiklubbens Generalforsamling, som ble holdt mandag 7. mai. Vi fikk et par fine dager i København, i deilig forårs-

Sneskulptur i unik belysning.

Julemanden på besøg.

vær. Da vi kom hjem var snøen vekk fra gården, vi måtte rydde skiene vekk, og ta frem rake og kost og få vinteren vekk og ønske våren velkommen!

For en mai vi fikk, og for en juni, vi nøt det i fulle drag, spiste ute til alle tider på dagen, og prøvde å finne arbeidsoppgaver som kunne gjøres ute, da vi overhodet ikke hadde lyst til å være inne. Våren er selskapsesong hos oss, konfirmantene stor i kø. Den som var først ut var vår egen Frida, Guri og Tom-Eriks eldste. Vi var hos dem nesten en uke på forhånd, for å nyte noen dager ved fjorden, og være til litt hjelp før den store dagen. 13. mai var dagen, som kom med høy sol. Alle var så flotte i sine nasjonaldrakter, konfirmanten i sin helt nye Beltestakk fra Bø i Telemark. Arthur fotograferte henne i en park med gamle hus, omtrent som Maihaugen og Norsk Folkemuseum.

Resten av mai og weekendene i juni ble travle med godt besøk av weekendgjester. Den lyse vakre mai, fikk en mørk sky på seg da vi fikk det triste budskap om Jørgen Langvads plutselige bortgang. Det meste føles meningsløst når slikt skjer. Jørgen og jeg er like gamle, og har på en måte vokst opp sammen, da han har vært gjest her på Ruten med sin familie siden vi var en 7-8 år. Sorgen er stor, men vi har de gode minnene, og heldigvis har vi Jørgens familie, som fortsatt vil besøke oss her på Ruten.

Drikkevareudvalg på fjeldet.

Første uke i juni startet en blomstring vi sent vil glemme, alle blomster som vi vanligvis ikke ser før i slutten av måneden, kom for fullt. Vårt store Rognebærtre stod i blomst 1. juni, mot normalt 30. juni! Vi fikk fine vandreturer og mange flotte bilder av fjell, blomster og badebilder! Arthur hoppet

i Bingstjern den 8. juni kl. 18:00! hvor mange grader vannet holdt vet jeg ikke, de får dere spørre Fjellbryggeren om.

18.-19. juni startet vi sesongen, med gjester som skulle til Sikkilsdalen på Hesteslipp. Hester og ledere til vår Rideleir ankom også

til 20. juni, det tar tid å få på plass 40-50 hester til to ukers Rideleir, og det skal lages innhegninger og det skal sørges for vannkar til alle. 23. juni var alle 45 barn og voksne på plass og vi var i gang med sommersesong for fullt!

Endelig en deilig lang, varm sommer. Alt er så enkelt når været er på vår side. Gjестene er glade, stiene tørre og fine, fjellet viste seg fra sin beste side. Espedalsvannet og Breisjøen holdt over 20 grader gjennom hele juli, så det var badeliv langs sjøene. Vi var ikke så hardt berørt av tørken, da vi hadde godt med fukt i bakken, det vi merket mest var at vi ikke skulle klippe gress 3 ganger om uken, da det var blitt helt gult. Og da august kom med travel Peer Gynt sesong, kom det også litt regn, så da ble gresset grønt igjen.

Det var lett å selge Peer Gynt forestillingene i år, etter suksessen med den nye oppsetning siste år, visste vi hva vi solgte, og folk lot seg begeistre. Vi hadde fullt de fleste dager. Til ekstra

Fjeldets blomsterpragt.

forestillingene søndag og mandag hadde vi ledige billetter og rom, men ellers utsolgt. Det beste i år var været, tror det kun var en aften de fikk litt regn. Det er mange år siden vi har hatt så godt vær til Peer Gynt. Er det lov å håpe på en reprise av været neste sommer. Forestillingen bli helt ny, og for oss i Espedalen ekstra morsomt med hovedrolleinnehaber, Pål Christian Eggen, som har far fra Espedalen og mor fra Danmark! Vi gleder oss!! Festivalen starter med premiere fredag 2. august, og avslutning søndag 11. august. Bare å bestille!

Høsten kom snikende på oss, litt kjøligere dager og ikke minst netter. Men fortsatt flott vær, vi hadde godt med besøk utover i august. September kom med hyggelige midtuke gjester fra Mesna Islandshest. To små grupper var her i 3 dager hver, hvor det blev ridd på tur i fjellet, og hvilke turer, 60-70 km hver dag, det var hester som ville noe,

kan jeg hilse og si.

Den 8. september kom dagen da vi skulle feire 50 års jubileet til Ruten Skiklubb. Vi startet fra Ruten fredagen, og sov over hos noen venner, slik at vi kunne være friske og opplagte på DFDS kaien kl. 09:00 lørdag morgen. Det regnet..... Vi håper i det lengste på oppholdsvær, da en del, faktisk nesten

med hverandre underveis, og inntrykket var at alle hygget seg. Da vår tilmålte tid var over, tok vi plass i bussen og kjørte tilbake til Oslo sentrum, hvor vi skulle ha vår lunsj, på Vippa. Vippa er en sosial og forretningsmessig modell for å integrere innvandrere og unge fremadstormende matgründere. Som holder til i et gammelt industrilokale i Oslo Havn. Litt som Papirøen i Kø-

Ruten Skiklub på toppen af Oslo.

alt vårt program skulle foregå utendørs. Vi møtte 45 glade dansker, som kom om bord i vår buss, først stopp var etter kun 5 min. vi er så heldige å ha en god venn, Are Vestrum, som har kontor i Oslos høyeste hus, Posthuset, så med hans hjelp kunne vi invitere til et glass norsk musserende drikk på toppen av Oslo. Det var en god start på dagen. Videre gikk ferden til Norsk Folkemuseum på Bygdøy, ca 10-15 min kjøring fra Oslo sentrum. Det var nå ved å klarne opp og vi fikk en god tur, med flott guiding, blant de gamle tun og hus på museet. Vi fikk også snakket litt

benhavn. Hvor vi kunne gå rundt i små boder og velge de lekreste og merkeligste retter fra alle verdens hjørner og så samles til å spise på langbord inne eller ute, solen var etter hvert på vår side, og varmet deilig i Oslo havn. Da vi hadde nytt lunsjen og ruslet litt rundt i havnen, noen gikk også opp på Akershus festning, var det tid til å gå om bord på Skipet.

Vi møtte opp festklede til velkomst og skål før vi gikk til bords. Under midagen ble det delt ut mange gode ord, og ikke minst gaver, som vi takker inderlig for. Deilige ulltøfler til Elgtår-

net, og en dansk vin! Uforglemmelig. Taler og innslag fra de yngste medlemmer til de mere voksne og en forrykende avslutning med tale/sang fremført av en gullkledd dame som rett og slett var et 50 års jubileum i seg selv. En riktig god aften blev det. Bildene taler for seg. Tusen takk til alle som var med oss på Jubileumstur, spesielt hyggelig å se alle barn og unge. Det gleder oss at nye Ruten-gjester vokser opp.

For at det ikke skulle være nok med 50 års jubileum i Skiklubben, så feiret Arthur og jeg sølvbryllup weekenden etter. Også her ble det delt ut gaver. Tusen takk for hilsen fra Skiklubben, fine spisebrikker som vi har tatt i bruk.

Vi var enige om at vi ville feire dette skikkelig, og har planlagt i et år. Vi fylte begge to 50 år siste år, men det ble ikke til de helt store feiringer. Derfor var vi enige om at nå skulle det være. Vi inviterte familie og venner til en hel weekend på Ruten. Hyggelig sammenkomst fredag kveld, hvor alle kunne hilse på hverandre og bli litt kjent, de som hadde reist langt kunne ta en rolig aften, og samle krefter til festen på lørdag. Lørdag skulle vi på tur, selvfølgelig, men denne gang ikke på fjelltur eller gåtur, men på busstur. Vi ville vise alle den vakre Gudbrandsdalen, og la dem få en innføring i historien vi har her i dalen, helt tilbake til Vikingtiden

og frem til i dag. Derfor besøkte vi Hundorp, Dale Gudbrands Gård, som er Oppland fylkes tusenårssted. Der fikk vi en flott omvisning av Rasmus Stauri, som er oppvokst på Gården, og som er historiker og et vandrende orakel, når det gjelder Gudbrandsdalens historie. Lunsj ble det på Sygard Grytting, en praktgård som også har røtter tilbake til Middelalderen. Der ble vi møtt av Hilde og Stig Grytting, som eier og driver gården, og gårdshotellet. De gav oss en innføring i historien på - og driften av - gården og vi fikk servert Hildes nydelige suppe med grønnsaker fra gården. Alle hygget seg og stemningen var høy. De

Indtryk fra Norsk Folkemuseum på Bygdøy.

som ønsket kunne gå noen hundre meter og se kunstinntallasjonen Flokk, som står så flott midt ute på marken.

Bussen tok oss hjem til Ruten, hvor det ble festmiddag, som varte ut i de små timer. Et minne for livet.

Fjellstuen holdt åpent til den 2. oktober, det var ikke så mange gjester de siste dager i september, det ble kjølig og vi fikk en forsmak på vinteren, den 2. oktober, med 5 cm nysne. Den forsvant samme dag, og vi har ikke sett noe til sneen før nu, den 30. oktober fikk vi 7-8 cm, så Arthur rakk en tur på ski før den regnet vekk dagen etter. Avslutningsweekenden var det stort arrangement i Skåbu, med Skåbu Fjellmaraton. Lørdag 30. september arrangement med løp for alle aldrer og flere distanser. Hel Maraton, halv Maraton, 7,5 km, og 1 km for de minste. Det som gjør dette spesielt er at det arrangeres 900 meter over havet og man løper

både ute i terrenget og på grusveier i skogen. Det var 3. år dette ble arrangert. Fra oss deltok Arthur og hans bror, Stein-Olav på halv Maraton. Begge to klarte seg meget godt, og var så fornøyde med sin medalje for gjennomført løp. Neste år vil vi prøve å få flere til å komme og delta. Vi vil gjerne stille et Team Ruten, hvor det blir deltagere på alle distanser. Det blir også et ultraløp nest år, som skal gå fra Bygdin til Skåbu, altså over 50 km. De som vil komme og delta vil få en god pris på løpsweekend med festmiddag lørdag kveld etter vel gjennomført løp. Neste år blir det arrangert den 5. oktober, så sett av helgen. - Velkommen oppover!

Oktober har vi brukt til å lade batterier, vi tok oss to ukers ferie som ble tilbrakt i Nord-Italien. Vi har hatt en så deilig tur, fått sett en masse, nytt god mat, vin og italiensk microbrygg. Etter vi kom hjem har vi delt opp en elg og fått den på plass i fryseren, ryddet opp ute, så alt er klart til vinter, og brygget øl. Nå er jeg klar for å starte småkakebaking, og Arthur er klar for mer ølbrygging, det ser ut til at vi er i rute. Det gjenstår bare å ønske alle Ruten venner en Gledelig jul og alle gode ønsker for det nye år. Velkommen i 2019!

Arthur er svært fornøjet med sin medalje.

Beste hilsen Berit

Sølv til værtskabet på Ruten

Tekst: Therese Vedel - Foto: Stein-Olav Bredli

Fredag d. 14. september fløj vi til Gardermoen for at deltage i Berits og Arthurs sølvbryllupsfest. De havde inviteret hele bestyrelsen, men ikke alle kunne tage fri to weekender i træk. Fra lufthavnen tog vi toget til Vinstra og fortsatte med den lokale bus ind til fjeldstuen. Der var allerede mange gæster, da vi kom. Vi vidste, vi ville blive 80 i alt, så det ville blive en stor fest på alle måder. Berit havde hyret sin kok fra vinteren til at stå for de kulinariske nydelser. Vi satte os i spisesalen sammen med familien Skipper, som vi har kendt lige så længe, som vi er kommet på fjeldstuen. Alle havde haft en lang rejsedag, så der blev hurtigt ro i stuerne.

Efter morgenmad næste morgen kørte 2 busser og et par privatbiler af sted fra fjeldstuen, for at vi alle skulle få de oplevelser, de havde beredt for os. For at vi ikke skulle kede os i bussen havde de lavet en kahoot. De fleste klarede den på telefonen, men enkelte forsøgte sig også på papir.

Vi kørte ud til en gammel højskole som også havde relation til Danmark. En

meget vidende guide viste os rundt og fortalte. Det var en spændende oplevelse. Derfra kørte vi til et gammelt herberge, der stadig fungerer som herberge. Det var nogle smukke gamle træhuse, og her fik vi en dejlig grøntsagssuppe som vi nød rundt omkring i de antikke stuer. Så gik turen tilbage til fjeldstuen. Vi nåede lige at slappe helt af inden vi tog stadsen på og gik ned til drinks i salonen lige som, når en ferieuge slutter om vinteren.

Efter en stund ringede klokken og vi begav os ned i spisestuen. Der var møbleret helt om. Vi blev bænket ved lange borde på tværs af rummet, og der var lavet bordplan. Vi sad sammen

med Arthurs forældre, hvilket var meget hyggeligt. Arthurs bror var toastmaster, og det gjorde han rigtig godt. Han havde sat sig ind i, hvem talerne var, og præsenterede dem på hyggeligste vis. Der var mange taler, og alle havde noget vigtigt at bidrage med. Det var næsten midnat, da vi rejste os og gik op i pejsestuen. Her fortsatte samtalerne livligt. Musik var der også, så benene blev rørt. Vi var trætte, men

Sølvmedaljetagerne

glade for en dejlig aften, da vi endelig trak os tilbage.

Næste morgen var der morgenmad i spisesalen, og det blev tid til at vende næsen mod Danmark. Vi havde kørelejlighed med Kirsten Kofoed til Lillehammer, så videre til Gardermoen og hjem. Mandag var det hverdag igen.

Tak til Berit og Arthur for endnu en fantastisk weekend og fest.

Skiklubben ønsker Berit og Arthur mange gange tillykke med den fornemme mærkedag.

Den kulturhistoriske bustur gik bl.a. til et af Gudbrandsdalens mest unikke kunstværker 'Kunstinstallasjonen Flokk' i Sør-Fron. Her skuer en flok slanke broncefigurer ud over Gudbrandsdalslågen. Både udsigten og figurerne inviterer til at lade fantasien løbe frit her midt i Peer Gynts Rike.

'Sølvmedaljefejringen' på Ruten var, som det kan ses, en ganske populær og velbesøgt begivenhed med mange deltagere fra nær og fjern.

Besøg på Dale-Gudbrands Gård på Hundorp: Få norske gårde er så rige på kulturhistorie som Dale-Gudbrands Gård. Så langt tilbage som i vikingetiden var gården samlingssted for vigtige møder og begivenheder. Det første store møde fandt sted i 1021 mellem Olav den Hellige og gårdsherren Dale-Gudbrand og markerer efter sigende indføringen af kristendommen i Gudbrandsdalen, hvorefter Tors billede blev knust.

50 års jubilæumsturen 2018

Tekst: Therese Vedel - Foto: Arthur

Fredag den 7. september mødtes 46 forventningsfulde deltagere i terminalen til Oslo-båden. Efterhånden som deltagerne dukkede op, fik de udleveret deres billet til kahytten og gik ombord.

Alle mødtes senere i Columbus Club til en velkomstdrink. Da alle var samlede, holdt vi først et minuts stilhed for at mindes Jørgen Langvad, som vi så pludselig havde mistet. - Efter lidt hyggelig snak begav vi os hen i Seven Seas, hvor vi spiste aftensmad.

Straks efter morgenmaden næste morgen gik vi fra borde og blev mødt på kajen af Arthur og Berit med en stor lækker bus. De havde lagt et program for os i Oslo, som både var en fin oplevelse for de voksne og for de 11 børn, der var med.

Først kørte vi til Postgirohuset og tog elevatoren op til 26. etage. Her har medarbejderne til daglig (vi var der om lørdagen) en fin terrasse at nyde deres mad på i godt vejr med den mest fantastiske udsigt over Oslo. Deroppe fra lignede vores store skib en lille legetøjsting. På disken bagest på terrassen var der linet boblevand op. Mens vi stod og nød udsigten og de lækre dråber, tittede solen frem og fik vores humør til at stige endnu nogle grader.

Derfra kørte vi til Folkemuseet på Bygdøy. Her fik vi en rundvisning og kunne stille alle de spørgsmål, vi havde

lyst til. - Så var det blevet tid til frokost. Den fik vi på havnen i gåafstand til båden. En stor hal er blevet indrettet med madboder fra hele verden. Med vores madbilletter i hånden valgte vi det, vi syntes var mest spændende. Derfra spadserede vi tilbage til vores kahyt og omklædning til festaften.

Som aftenen før mødtes vi i Columbus Club til et glas mousserende vin, hvorfra vi i samlet flok gik til restauranten, hvor vi skulle indtage festmiddagen og fornøje os med diverse underholdning, taler, sange og en spørgeleg for børnene. Desværre var vores placering i restauranten ikke god. Det var næsten umuligt at tale så højt at vores selskab kunne høre, hvad der blev sagt. Det var absolut en streg i regningen. DFDS blev konfronteret med forholdene om mandagen. De var selvfølgelig kede af, at forholdene havde været så ringe for vores underholdning. Heldigvis var mad og drikkevarer op til standard. Efter middagen gik vi tilbage til Columbus Club for at få kaffe med avec og sludre hyggeligt sammen. Tak til Berit og Arthur for en spændende tur i Oslo og en herlig festaften.

Næste morgen mødtes alle på kajen igen og fik sagt farvel. Bestyrelsen fulgtes med Arthur og Berit ned mod Toldboden for at tage en tur med havnebussen. Det var en vandring med forhindringer, for der var ECCO walk-

a-ton netop den dag med 10.000 deltagere. Vi gik mod strømmen, og det tog tid, så vi nøjedes med at sejle over til Holmen, hvor vi skulle spise frokost, ikke på Noma, men lige ved siden af. Heldigvis havde vi Christian Skodborg

med, og han kunne fortælle mange spændende ting om det, vi mødte undervejs. Efter frokost sendte vi Arthur og Berit tilbage til Oslo-båden, og vi andre gik mod Nordhavn Station.

Jubilæumskavalkade i billeder

Flere jubilæumsbilleder

Mindeord for Jørgen Langvad

Torsdag d. 31. maj var vi mange, der mødtes i kirken i Frederiks-sund for at sige farvel til Jørgen.

Kort efter vi havde været sammen til generalforsamling, hvor han havde været referent, blev han syg om morgenen i sit hjem og kørt til Rigshospitalet, men lægerne kunne ikke hjælpe ham, så nu var det farvel.

Pia og børnene skulle sige farvel til en central person i deres liv, mand og far. Peter og Anne skulle sige farvel til deres søn, og Eva og Marie til deres bror. Vi andre skulle sige farvel til en varm, humoristisk og altid nærværende ven og fin samarbejdspartner.

Af præstens ord forstod vi, at for alle, der havde kendt Jørgen, var der nu et tomrum, som vi skulle videre fra. Han fyldte sin plads ud med sin varme humor og omsorg overalt, hvor han færdedes.

Han var en dygtig lærer. Det kunne vi alle høre, da elevernes hilsner til ham under den sidste sygdom blev læst højt i kirken. De mange kollegaer og venner fra skiklubben, der var mødt op, talte deres eget sprog.

Vi, der har mødt Jørgen på ski, vil huske en glad far, der tog hånd om sin familie og altid var parat til sjov og leg.

Ære være Jørgens minde.

Therese Vedel

Optakt til årsmøde i Skuret

Tekst og foto: Flemming Koue

Skuret – hed stedet. Eller mere officielt klubhus for Københavns Havns Pensionistklub. – Et ved første øjekast undseligt sted til en vigtig begivenhed. Nemlig Siklubbens generalforsamling 2018. Stedet var ikke helt let at finde, langt ude eller oppe i Nordhavn, hvor der for ikke så mange år siden ikke fandtes andet end Øresunds vand. I dag et opfyldt område, som er under udvikling til småindustrier og anlægssteder med terminaler for de efterhånden mange store krydstogtskibe, som besøger København. Stedet havde også været anvendt i forbindelse med støbningen af elementerne til Øresundsforbindelsen for nogle år tilbage. Metroen får nok også ad åre en afgre-

ning ud til Nordhavnsområdet, som til dels er blevet skabt ved opfyld med det udborede materiale fra Cityringen. Sjælland er derved blevet lidt større. Og ikke mindst var der som lovet i indkaldelsen god parkeringsplads.

Der blev hyggesnakket foran Skuret en rum tid i det fri, inden Ruten-folket vovede sig indenfor i de overraskende rummelige og venlige lokaler. I baren residerede Skiklubbens kasserer *Michael Rolf Jacobsen*, hvor han demonstrerede hidtil ukendte evner som bartender. Og der var dækket pænt op til os. På lokalets vægge hang der historiske billeder fra det gamle København samt anden nyttig information. Også her var *Ole Bertelsen*, Skiklub-

Skuret - et undseligt sted langt ude i Nordhavn!

Anden nyttig information: Men der var nu nok ikke lige tænkt så meget på Ruten Skiklubs medlemmer med denne information?

bens revisor, som vanligt på hjemmebane. Han fortalte levende om billedernes motiver og om historien bag.

I lokalet stod der bl.a. 2 store billardborde, hvoraf det ene blev brugt som anretterbord til buffet'en. Hvis man skulle få den skøre ide at flytte på

nogen af dem, kostede det kr. 3.500 kr. at nivellere dem på plads igen. Så vi flyttede derfor ikke på noget. Forplejningen var af høj klasse og betjeningen ligeledes dadelfri.

En stor tak til bestyrelsen for et godt arrangement.

Ruten-veteraner ankommet til årsmødet fra nær og fjern.

Berit er ankommet i luftig sommerkjole. Der var såmænd endnu lidt sne på Ruten, men nu op til ca. 14 graders varme.

Der gik lidt tid, inden årets deltagere vovede sig indenfor i Skuret. Der skulle først lige hyggesnakkes færdigt.

Referat af generalforsamling 2018

Referent: *Therese Vedel efter Jørgen Langvads noter*

Foto: *Flemming Koue*

Ruten Skiklubs årsmøde den 7. maj 2018 blev holdt i Københavns Havns Pensionistklubs lokaler i Nordhavnen.

DAGSORDEN

Velkomst og spisning

1. Valg af dirigent
2. Formandens beretning
 - a. Nyt fra Ruten
 - b. Nyt om hjemmesiden
3. Kassererens beretning
 - a. Fastlæggelse af årskontingent
Forslag uændret 135 kr.
4. Valg af bestyrelse og redaktion
5. Valg af revisor/revisorsuppleant
6. Orientering om 50 års jubilæumsarrangementet i september 2018
7. Indkomne forslag fra medlemmerne og/eller bestyrelsen
8. Eventuelt
9. Konkurrencen

Velkomst og spisning

Formanden *Therese Vedel* bød velkommen til de mange fremmødte medlemmer fra nær og fjern og følte sig overbevist om, at det nok skulle blive et hyggeligt årsmøde.

Pkt. 1 - Valg af dirigent

Anne Skodborg blev valgt til dirigent og konstaterede, at mødet var rettidigt indkaldt.

Pkt. 2 - Formandens beretning v/ *Therese Vedel*

Skiklubbens kasserer demonstrerer sine talenter som tjenende ånd i baren.

Der er en stabil medlemsstatus med 3 generationer repræsenteret. Peer Gynt spillet i 2017 var i en ny opsætning med en dansk/norsk og en norsk skuespiller i hovedrollerne. Ruten er en fin oplevelse om sommeren. Der er mange herlige stier, man kan gå, og mange, der ikke er for krævende. Først på vinteren, før skisæsonen rigtig begynder, kan man med fordel følge med på *yr.no* og se, hvornår sneen kommer, og hvor tykt laget er. Samtidig er *skisporet.no* også en mulighed for at følge løjpenettet. Det førte sidste år til bekymring, fordi løjpemaskinen blev holdende ned mod Slangen i mange dage. Det førte til en opringning til Berit, der kunne bekræfte, at den var brudt sammen. Samtidig kunne hun fortælle, at Arthur havde målt 130 cm sne ved flagstangen. Beretningen sluttede med et ønske om at fastholde vores klub i fremtiden.

Flot opdækning incl. personlig betjening af os ved forretten.

Pkt. 2a - Sidste nyt fra Fjellstuen v/Berit

Berit kunne berette, at sneen fortsatte med at falde helt frem til maj. Løjpe-maskinen var hjemme på visit, men er nu fortsat til reparatiron i Ringebu. Den er blevet døbt Holger, og man håber, den kommer til at fungere i den kommende vinter. Ellers har Arthur været meget glad for samarbejdet med Epedalen og muligheden for at låne snescooter og spormaskine dér. Jon-Olav har været hjemme og hjælpe til hele vinteren, efter at han blev færdig med militæret til jul. 7+8 samt påsken. Nu er der selskaber efter 17.5. Der er ridelejr i 14 dage derefter og bestillinger til juli måned. Peer Gynt har solgt utroligt i 2018. Det meste af programmet til jubilæumsturen er færdigt.

Alle venter spændt på den første ret.

Pkt. 2b - Hjemmesiden v/Svend Gundestrup

Svend fortalte, at hjemmesiden er velbesøgt med en høj hastighed på siden. Der er kommet flere billeder. Hjemmesiden har været været forsøgt hacket, men uden held.

Pkt. 3 - Kassererens beretning v/Michael Rolf Jacobsen

Kassereren kunne berette, at det økonomisk har været et fredeligt år, næste år bliver lidt mere kompliceret på grund af jubilæumsturen. Kontingentet er fortsat 135 kr. Regnskabet kan ses andet sted i bladet.

Pkt. 4 - Valg af bestyrelse og redaktion

Af bestyrelsen fortsætter 4 medlemmer, så et nyt medlem skulle findes. Anne Skodborg blev foreslået og valgt med klapsalver.

Som redaktør af skibladet blev Flem-

ming Koue valgt for endnu et år, men han betingede sig, at der så måtte findes en ny. Ugeskribenterne blev udpeget.

Billardbord som anretterbord.

Pkt. 5 - Valg af revisor/revisorsuppleant

Ole Bertelsen blev genvalgt som revisor og *Rasmus Bugge Jensen* blev valgt som suppleant.

Pkt. 6 - Orientering om 50 års jubilæumsarrangement i 2018

I orienteringen om jubilæumsturen blev det meddelt, at deltagerne skulle mødes i afgangshallen og få udleveret billetter og siden mødes selskabet i Columbus Club til en velkomstdrink før middagen i Seven Seas. Næste dag mødes man med *Arthur* og *Berit* på kajen i Oslo. De har planlagt dagen for selskabet og er også værter ved festmiddagen om aftenen. Om søndagen er *Arthur* og *Berit* Skiklubbens gæster.

Pkt. 7 - Indkomne forslag

Der var ikke indkommet forslag.

Pkt. 8 - Eventuelt

Under eventuelt blev det meddelt, at vi skulle rydde op efter os, inden vi forlod stedet. Det vakte ikke begejstring, men det blev klaret.

Pkt. 9 - Konkurrencen

Præmierne ved konkurrencen 2018 blev vundet af:

En lidt benovet, men glad og stolt Ole Risør som årets vinder af 1. præmien sammen med Berit og konkurrencens udvikler Sofie Scheutz.

5 x Arthurs øl: *Therese/Hanne Risør/Birgit/Anni/Rasmus*

Ølsmagning: *Maria Skipper*

T-shirts: *Inger-Anne og Maria*

Kølch: *Jørgen Langvad/Hanne Risør*

1 uges ski/sneskoleje: *Jakob*

Norsk Akvavit: *Emil*

Overnatning Elgtårnet: *Arne Skipper*

1 uges ophold: *Ole Risør*

Bliv medlem af Ruten Skiklub

Det er ganske let at blive medlem af Ruten Skiklub: Man skal blot betale 135 danske kroner til kassereren på **bankkonto nr.: Reg. 1551 nr. 4162250.**

Hvilke fordele har man så af sit medlemskab? Alle medlemmer modtager omkring årsskiftet Ruten Skiklubs medlemsblad med nyheder fra fjeldstuen, ugerapporter, spændende indlæg og beretninger fra skiklubmedlemmers eksotiske rejser. Her kan man derfor

ofte hente god inspiration til nye ture og rejser - såvel vinter som sommer. Desuden får man adgang til årsmødet, som altid finder sted den **første mandag i maj**, hvor fjeldstuen som regel er repræsenteret ved Berit og/eller Arthur.

På årsmødet er der bl.a. en fornøjelig konkurrence, hvor 1. præmien er en uges **gratis** ophold på Ruten Fjellstue, ligesom der også er andre værdifulde, nyttige og morsomme præmier til konkurrencedeltagerne.

Kontingentet for 2018 er 135,00 kr.

**Indbetaling bedes foretaget via homebank
reg. nr. 1551 konto nr. 4162250
Betalingsfristen er 15. januar 2019**

**Bestyrelsen har efterfølgende konstitueret
sig som følger:**

Therese Vedel, formand
Michael Rolf Jacobsen, kasserer
Svend Gundestrup, sekretær
Jørgen Langvad (Mindeord side 19)
Anne Skodborg

Børnenes Ruten

Der er mange, mange flere festlige billeder på Skiklubbens hjemmeside

Tasmanien ligger laaangt væk

Tekst og foto: Steffen Emil

Så har vi forår igen, for anden gang i 2017. På vores tur gennem Hobart i dag så vi tulipaner, som var på det sidste, masser af stedmoder i nye farver og masser af træer, buske og stauder, som blomstrer. Endnu er ikke alle træer grønne. Vi har haft sol det meste af dagen og lunt vejr.

En sjov, lille nysgerrig fætter.

Hobart ligger meget kønt i bunden af en lang fjord. En bred flod deler byen. Store og små bjerge/bakker omkranser byen. Hobart har en meget stor havn. Fra tidligere tid ligger der mange pak-huse bygget i sandsten langs havnefronten. Mange bygninger er renoveret og indrettet med gallerier og restauranter. Det indre er mange steder bevaret med de tykke bjælker. Hobart har den næstdybeste havn på den sydlige halvkugle, kun overgået af Rio de Janeiro i

Brasilien. På vores tur langs havnen så vi et orange skib, som vi gætter på skal til Antarktis. Det sejlede ud af fjorden i eftermiddags. Sommeren nærmer sig, og det er vidst også på det tidspunkt, man udforsker området til søs.

Området her er meget kuperet, lidt væk fra havnen ligger de gamle fine villaer

med udsigt over fjorden. Det er ikke alt byggeri i Australien der er værd at se på, men ind imellem dukker der huse op, der er smukke.

Vi er kørt nordpå mod Lake St. Clair, men undervejs besøgte vi et vildtreservat, hvor de tager sig af dyr, som er kommet til skade. De opdrætter også Tasmaniske Djævle, som er meget

truet, dels på grund af sygdom, men også fordi mange dræbes i trafikken. De lever af døde dyr, og da mange dyr dør på landevejen, sidder djævelen der og spiser og risikerer selv at blive dræbt. En djævel spiser alt på et dyr incl. knoglerne. Vi havde en personlig rundvisning på stedet og fik mulighed for at nusse både en vombat og en koala.

Turen var utrolig flot, landskaberne vekslede fra store marker med får og køer, til store søer, floder og skov. Vi kørte ind i en nationalpark og gik til et

Flot landskab i Tasmانيens højland.

vandfald, et af de flotteste, vi har set overhovedet.

De 2 næste nætter bor vi ude i en sø. For en del år siden ville man bygge et kraftværk, bygningen i søen og en på land blev bygget, men et eller andet gik galt. Nu har man så lavet bygningerne om til hotel. Vores hus indeholder værelser og opholdsrum og er forbundet med en dæmning. Huset på land har værelser, reception og restaurant. Man spiser ved 6-mands borde og vi kom til at sidde sammen med et ægtepar fra Queensland og et fra Tasmanien. Begge ægtepar havde relationer til Danmark, men de havde ikke været i Danmark. En fra hotellet, som kørte vores kufferter ud på vores 'ø', var forlovet med en svensker fra Mal-

mø. Det er ikke mange lokale, vi har talt med, men der har været et par stykker mere med relation til Danmark. Det var meget hyggeligt, men anstrengende at følge en konversation på engelsk i et lokale med megen snak.

Gråvej, toppene gemt i skyerne og kun 6 gr. Vi måtte ud på en lille morgenvandring for at få morgenmad.

I receptionen fik vi udleveret et kort med vandreture i omegnen. Godt med tøj på og afsted langs søens bredder. En wallaby viste vej, men gemte sig, masser af fugle i trætoppene. Solen begyndte at komme frem og vi fik det

Et mislykkedes kraftværk - nu hotel.

meget varmt, 15 gr. varme. I eftermiddags kørte vi hen for at se 'The Wall', et 100 m langt træskærearbejde, som

der fortsat arbejdes på. Det viste mennesker, dyr og maskiner for år tilbage. Det er 4 m højt og meget imponerende. Derefter kørte vi lidt vestpå gennem store eukalyptusskove. Lyse stammer med en grøn top, koalaernes yndlings-spise, men alligevel kræsne. Der findes 30-40 forskellige træer, men koalaen kan kun lide de 3. Store områder med pineapple grass (ananasgræs), som vokser på fugtige områder. Det er gulligt og er en fin kontrast til de grå eukalyptusstammer.

Vandfald - et flot et af slagsen.

Ved aftenens middagsmad sad vi sammen med 3 nye ægtepar. Der ene ægtepar var fransk-engelsk, men boede nu

i Sydney. Deres ene søn var dansk gift! De var væsentligt nemmere at tale med end dem ved bordet i går. Middagen tager 2 timer, så det er med at holde ørene stive.

Vi forlod Lake St. Claire med lavthængende skyer og lidt regn. Vi snoede os op og ned 100 km vest på, før vi kørte mod Cradle Mountain. Solen var kommet frem, og vi havde en flot tur op i højderne, ca. 1000 m.o.h., hvor vi skal bo i nat. Vi har vores egen hytte med elektrisk 'brændeovn', den luner dejligt. Store vinduer vender ud mod skoven, nu får vi se, om nogen af stedets lokale beboere kigger ind til os. (Possum, tasmansk djævel, wallaby eller wombat).

Der var is på bilen i morges. En rask lille morgentur til restauranten for at spise morgenmad. Derefter tog vi mod Dove Lake og gik en 6 km rundtur om søen. Solen skinnede fra en skyfri himmel og vi fik det hurtigt for varmt. Vores tur rundt om søen er den mest populære, stien er derfor ensrettet, hvilket ikke alle havde fundet ud af. Der var flotte kig mod toppene, hvor der også stadig lå lidt sne. Der er mange ture i området, bl.a. en som hedder Overland Track, en 6 dages tur, som ender nede ved søen, vi boede ved tidligere.

Ned ad bakke til Brickendon Estate, en stor gammel landejendom, hvor vi bor i Farmers Cottage, nærmeste nabo er en mark med får. (World Heritage).

Hovedejendommen er fra 1824, vores

er nok også fra 1800-tallet men her er, hvad der skal være. Soveværelse, stue, køkken og badeværelse. En lille have med blomster og et par stole. Jeg har fundet et gammelt album med billeder af ejendommen, før den blev restaureret. Træerne voksede ud af vinduerne, så det har været en stor omgang at få gjort ruinen beboelig.

Utroligt flot panorama.

Turen hertil var utrolig smuk, floder, skov, store grønne områder med får og flotte kik til bjergene.

Vi kom i går til Swansea på østkysten og bor flot med udsigt over en bugt med bjerge på den anden side. Det meste 'af den anden side' er nationalpark. Vi kørte dertil i dag, i pragfuldt vejr 18-20 gr. Vi travede endnu engang op og ned ad nogle gode stier, op til en udsigt over Wineglass Bay.

Denne udsigt er altid med, når man viser billeder fra Tasmanien. Naturen er så ubeskrivelig flot, så det er svært at sætte ord på.

Et par wallabyer hoppede rundt på P-pladsen. De havde en unge i pungen og var alt for tamme. Den ene kom hen og kiggede ind i bilen, da Inge Lise var ved at pakke sin taske. Den havde nok

håbet på en go'-bid. De må ikke fodres, men det er der sikkert nogen, der gør alligevel.

Her på østkysten ligger mange vingårde, og de er gode til at lave vin.

Tasmanien er lidt større end Danmark, men her

bor der kun ca. 500.000. I morgen flyver vi til Melbourne og kører langs kysten mod vest (Great Ocean Road).

20 kronors norsk historie i guld

Tekst og foto: Flemming Koue

Denne guldmønt, som jeg for nylig overraskende stødte på i forbindelse med oprydningen i mine svigerforældres hjem, repræsenterer faktisk et stykke interessant norsk historie. De færreste af Skiklubbens medlemmer har formodentlig nogensinde set eller hørt om en sådan mønt?

Men der er faktisk tale om en fælles svensk-norsk 20 kroners guldmønt, hvorpå der dog kun på svensk (!) bl.a. står 'OSCAR II SVERIGES OCH NORGES KONUNG' og 'BRÖDRAFOLKENS VÄL'. Den pågældende guldmønt er fra 1880. (De 2 andre flankerende billeder af mønten er tydeligere og er hentet fra nettet).

I tiden fra 1814 til 1905 var Norge og Sverige i personalunion med hinanden (gik også under betegnelsen: 'Förenade Konungarikena Sverige och Norge'). Som led i denne personalunion, som Norge mere eller mindre blev tvunget ind i (Freden i Kiel 1814), regerede de svenske konger og dronninger også i Norge. Men som tiden gik, brød nord-

mændene sig af flere grunde mindre og mindre om denne union, bl.a. fordi nordmændene ikke følte sig som ligestillet part, og unionen gik da også i opløsning i 1905, opsagt af nordmændene. Efter denne opsigelse af unionen var der optræk til mobilisering i begge lande, men der blev heldigvis fundet frem til en fredelig løsning på stridighederne. - Oscar II var konge af Sverige fra 1872 til 1907 og af Norge fra 1872 til 1905. Til konge valgte nordmændene derefter så meget fornuftigt den danske prins Carl, (som blev omdøbt til Kong Haakon 7.).

Jeg lod guldmønten omdanne til et prægtigt smykke, som det kan ses. Og selve mønten er garanteret mere værd end de 20 KRONOR, der står på den, vel snarere flere tusinde kroner i samlerkredse. Er Skiklubbens medlemmers historiske nysgerrighed hermed vakt, kan der læses mere om Oscar II og personalunionen mellem Norge og Sverige på nettet. God læsefølelse.

Rapport fra uge 3½ og 4

Tekst og foto: Lilian Andersen

En lastbil på tværs og en strejkende løjpermaskine.

Vinterferien på Ruten Fjellstue handler om ski, snesko og løjper i et fantastisk terræn. Den handler om anstrengelse, hjertebanken og hvil. Om røde kinder, is i skægget og små belønninger af chokolade. Om enkelhed, tilstedeværelse i nuet og storslåede udsigter. Det er oplevelser, som er værd at køre langt efter, og det har vi gjort i snart mange år. Når vi nærmer os den stejle stigning ved Svatsum, står vi ud og sætter konsekvent snekæder på forhjulene, for vejen er skøjteglat, og vi kører ikke med pigdæk som de lokale gør. Stille og roligt kan vi så gnave os opad i lavt gear efter recepten: Den, som ager med stude, kommer også frem.

I år blev opholdet ved Svatsum noget længere. En sættevogn havde mistet vejgrebet og stod på tværs af vejen. Køen var ikke lang, men den havde været der i nogle timer, fik vi at vide. Heldigvis var det ikke koldere end de almindelige frostgrader for området, men det er et kedeligt sted at stå stille, og mørkt blev det jo også efterhånden. På et tidspunkt blev der en smule fri passage på den smalle, isglatte vej, så vi iført snekæder kunne kravle forbi lastbilen med den tværstillede forvogn (mon chaufføren husker at sætte snekæder på næste gang?).

Fremme på Ruten Fjellstue kunne vi lægge de trafikale genvordigheder bag os og koncentrere os om det, vi var kommet for: Vinterferie! Vi skulle lige vænne os til at være på ski igen. Der er altid gået et helt år siden sidst; sådan er det for mange danske skiturister. De fleste vil nok være enige med mig i, at det er herligt at stå/løbe på sine langrendsski i præparerede løjper. Det bliver lidt langsomt, når man kommer ud i løs sne. Det fik vi prøvet lidt af i år.

Sættevogn på tværs - formodentlig uden snekæder?

Ikke med Berit og Arthurs gode vilje, men deres uundværlige løjpemaskine gik pludselig i stå på stien mellem Ols-tappen og Breidsjøen, og her blev den stående.

Ærgrelsen var størst for Berit og Arthur, for vi turister havde det jo fint. Det var lidt tungere at komme rundt visse steder, men så fik vi prøvet det, og Arthur gjorde sit bedste for at holde de nærmeste løjper farbare med snescooteren – og naboen på Dalseter kørte jo sin del af løjpenettet. Vi fik nogle smukke solrige ture: til Hattdalseter den ene dag og en runde om Sprenpiggen en anden.

En af de sidste ture var på snesko – de er altså hyggelige, og man kan komme rundt, hvor man ellers ville synke i dyb sne. Efter at Elgtårnet blev bygget, er der kørt et fint spor med snescooter, så

det er nemt at gå derned på snesko, og herefter fortsætter stien videre ned og henover en bro til den anden side af Espa. En rigtig køn gåtur. Efter broen fulgte vi stien mod Breidsjøen, vel vidende at vi inden længe ville komme forbi den ukampdygtige løjpemaskine. Og den dukkede da også snart op, fuldstændig nedfrosset og camoufleret efter flere dages snefald. Snetunge træer og grene bøjede sig over og omkring den, så den faktisk ikke var så nem at få øje på, selvom den spærrede hele stien.

Vi ved ikke, hvordan historien om løjpemaskinen ender. Da vi rejste hjem lørdag i uge 4, ventede Berit og Arthur stadig på en reservedel. Vi håber, at den ankom snart efter, og at maskinen Holger blev funktionsdygtig inden højsæsonen. Mon Berit har historien med i sin beretning om året der gik?

Ukampdygtig, nedfrosset og camoufleret løjpemaskine

Rapport fra uge 5

Tekst og foto: Sofie Scheutz

Der var engang tre små grise og mystiske syn på løjperne.

Et mærkværdigt syn viste sig på løjperne i uge 5. Først troede man ikke sine egne øjne, men efterhånden som flere berettede at have set, hørt eller mødt fænomenet, var der ingen tvivl; der var grise på løjpen!

Historien starter for mange år siden, hvor Andrea, Johanne og Gertrud trådte deres spæde barneski ovre på Fefor. Drivkraften var løjpeguf, nødder og appelsiner og de gik ikke langt på literen i en alder af 3, 5 og 8 år. Et minde, der dog står tydeligt for dem alle, var den dag, hvor deres store stygge forældre havde taget dem ud på

en stroppe tur. Bedst som benene var allermost trætte, og vi var allerlængst væk hjemmefra, opdagede de små hilsner i form af beskeder, skrevet i sneen, samt karameller, der var lagt strategisk i sporet. Et sødt ungt par løb nemlig foran os og havde godt set, hvad vi havde begivet os ud på. Alle kom glade hjem fra den bedste tur, med karameller i maverne og et dejligt minde i rygsækken.

Historien fortsætter sidste sommer, hvor Andrea, Johanne og Gertrud osede rundt på et loppemarked på Vesterbro i København og inden for en time, uafhængigt af hinanden havde investeret i hver sin lyserøde voksen-fly-

Glade ser de sandelig ud, Andrea, Johanne og Gertrud.

halet af 3 lyserøde grise nu, det er de tre små grise – måske lægger de løjpe-guf?” Behøver jeg nævne, at faderen sendte et taknemmeligt smil, da Lille Mogens fik fart på opad?

Lige til højreskien.

verdragt! Forbløffelsen og latteren var stor, da de opdagede hinandens løppefund, og de store stygge forældre kvitterede ved at invitere dem alle tre med til Ruten. Historien ender godt på Ruten i uge 5, hvor de lyserøde flyverdragter indtog løjperne og hurtigt blev genkendt i terrænet af børn og barnlige sjæle, som de tre små grise. Herfra lå det lige til højre-skien at føre traditionen videre og skrive hilsner og lægge chokolader og nødder i Huldrebu og Bingsbu til nye små trætte skilister.

På vej op ad Peer Gynt Vegen, blev de en formiddag genkendt af en begejstret Lille Mogens på 3 år, ovre fra Dalseter. Drengen stred sig op ad den store bakke, med en tålmodige far ved sin side, da han blev over-

Da vidste de 3 små grise, at missionen var fuldført og traditionen videreført.

3 ‘små’ grise med rumperacere.

Rapport fra uge 6

Tekst: Hans-Erik Andersen

3 liters rødvinboks kan gøre store underværker.

Hvem af os Ruten-farere drømmer ikke om masser af sne, vindstille og gerne hård frost hertil til et godt skiføre?

Og når drømmen så går i opfyldelse med rekordmængde sne og rekord for de sidste 10 år på Ruten, 24 graders frost ved ankomsten lørdag morgen, op til morgenbuffet'en ved ferieopstart uge 6 og dertil totalt vindstille og stille snefald med mængder af sne forblivende på grænerne, kan det så blive bedre?

Så kan indledningen til en god skiferie ikke blive større med perfekt skiføre og sågar lidt mere sne i løbet af ugen og generelt om natten.

Dog kunne vi godt have haft lidt mere sol end ca. 50% af tiden og 50% overskyet.- Ellers var oplevelsen for undertegnede personligt – ud over min kæreste, Jette Alsbæks urimeligt tildelte guldmedalje på trods af manglende 7 km for 150 km langrend i løbet af ugen – og dette på grund af alder !? (Vistnok dispensation for 70 årige og derover hviskes og derfor måske fremtidige ”aldersdispensationer”) – oplevelsen af en lokal sponsor til undertegnede i mit blot 4. år på Ruten!

Jo, træner Knud med nu hovedsagelig domicil fra Dalseter og skiinstruktør/skitræner gennem adskillige år havde naturligvis spottet undertegnede talenter ”ud i skiløb”, så et komplet sæt knickers i fabelagtig kvalitet og totalt ubrugte som lovet undertegnede året før blev overbragt, og efter Knuds syn af ego på ski iført samme knickers dagen derpå, blev yderligere 2 par lange skiknæstrømper overbragt! (Jeg er sikker på, at Knud har set et uforligneligt talent frem for min vivs vås om medlidenhed med mine håbløsheder)

I min ufattelige glæde efter i 3 år forgæves at have eftersøgt skiknickers og stolthed over modtagelsen af samme, blev vores 3 L rødvinboks af mig lukket ned og overbragt Knud tillige med medbragt chokolade og dertil et løfte om 3 L rødvinboks de næste 3 sæsoner. Noget for noget.

Kan i øvrigt varmt anbefale bustur via Berit/Arthur og Norsk Rejsebureau med afgang fra Østerport Station fredag kl. 17.00 og ankomst efter 2 stop undervejs ca. kl. 07.00 lørdag morgen i en komfortabel bus til en særdeles konkurrencedygtig pris. (Jeg får ej provision herfor).

Rapport fra uge 7

Tekst: Therese Vedel

Det er mange år siden, der har været så meget og så god sne. Skiene glider bare der ud af.

Fredagen før uge 7 er det tid til skiferie på Ruten Fjeldstue, og hvert år efter samme melodi. Vi mødes alle 5, 3 voksne og 2 børn ved terminalen til Oslo-båden spændte på det hele og fulde af forventning. Når vi har fået vores billetter, går vi ombord og finder vores kahytter. Lidt senere mødes vi igen i Columbus Club, hvor pigerne får hver en alkoholfri drik, og vi voksne en kop kaffe eller en øl. Vi nyder udsejlingen gennem havnen sammen, mens Ole fortæller de sidste nyheder. Han er altid helt opdateret på nye ting og huse i havnen. Så går vi til Seven Seas for at spise buffet. Tilbage i Columbus Club gælder det en kop kaffe og hestevædeløbet.

Næste morgen kæmper vi os mellem alle de øvrige sejlenede ned til taxaerne for at køre op til stationen. Her skal der fourageres til togturen, inden vi kæmper os til en siddeplads. Denne gang var der rigtig mange med toget, men vi kom da ned og sidde. Efterhånden som vi kom nordover steg folk af, så vi kunne spise vores mad sammen.

I Lillehammer venter en bil på os. Den skal køre os det sidste stykke ind til fjeldstuen. Herligt at være fremme! Nu er det om at komme i orden på værelset. Det tager ikke lang tid. Alt lægges

på vant plads. Det er lidt som at komme hjem efter en længere rejse. Nu skal der lejes ski. Mine skal bare pakkes ud, så er jeg klar til årets første skitur.

Turen går mod Langtjern, og sneen er fantastisk. Det er mange år siden, der har været så meget og så god sne. Skiene glider der ud af, og balancen vender tilbage i kroppen. Det bliver ikke en lang tur, men nu er vi i gang.

Vi går ned til middag og mødes med Carl-Vilhelm, som er heroppe for at lære terrænet at kende, inden han i uge 11 skal være turlleder for et hold fra DVL sammen med Ole.

Hver morgen går snakken, hvor skal vi hen i dag, hvilke løjper har Arthur kørt, og hvem skal følges med hvem. Jeg slår følge med Hanne fra nabobordet, og vi har nogle rigtig fine ture sammen. Ole, den ældste pige og CW følges ad på nogle lange ture, som får CW til at klage sig over knæ og andet, når vi mødes til måltiderne, men han holder ud.

Dagene flyver af sted, og det bliver meget hurtigt fredag og tid til Berits uddeling af distancemærker. Vores mindste får guld for sin aldersgruppe. Hun er stolt som en pave.

Næste morgen er det farvel til uge 7-folket. Vi kan lige nå en skitur inden vi skal byde uge 8 velkommen.

Rapport fra uge 8

Tekst og foto: Anne Skodborg

En evt. fremtidig kæreste skal kunne lide langrend for overhovedet at komme i betragtning.

Allerede omkring 1. november, hvor der er deadline for artikler til skibladet, begynder vi så småt at planlægge og glæde os til uge 8. Når vi skåler i champagne nytårsaften, så går nedtællingen for alvor i gang, men vi synes, at der stadig er både lang og god tid til, vi skal afsted, så vi kan sagtens nå at forbedre konditionen og skimusklernerne; men ak, lige pludselig så oprinder uge 7, og det bliver sandelig også fredag, og det er tid til at drage afsted.

I år var resten af familien Skipper på Ruten i uge 7, så vi fik gode meldinger med fotodokumentation om sne-mængder, løjper, den nye reception og ikke mindst den uovertrufne kvalitet på dette års bryg, så vi var velforberedte, da vi nåede frem lørdag morgen.

Efter et dejligt og overdådigt morgenmåltid var det bare på med skiene og afsted, forude ventede en hel uge med masser af sol, sne og blå himmel. Jeg kan ikke mindes, at vi har haft en uge

med så megen sol og sne, det var intet mindre end fantastisk!

Megen sol om dagen giver også nogle smukke solnedgange, og hvad er bedre end at sidde og nyde mørket falde på, mens solen går ned bag Jotunheimen, alt imens man føler lidt træthed indfinde sig i musklerne og kinderne blusser af den friske luft?

Vores valg af løjper, var meget traditionelt, men vi valgte dog alligevel at prøve noget, som vi aldrig har gjort før. Vi gik nemlig mod Fefor. Vi har mange gange stået ude ved skiltet på Hattdalsæter og spejdet i retning mod

På vej mod Sprenpiggen og Bingsbu.

Fefor, men nu skulle det prøves. Det var en superfin løjpe, som varmt kan anbefales, om end det går opad hele vejen tilbage til Hattdalsæter, men stigningen er overkommelig. Det var spændende at se, hvor anderledes vegetationen var på læsiden i forhold til

de områder, som vi kender så godt. Vi nåede ikke helt over til Fefor, for vi

Bingsbuvisit - 3-4 gange på en uge.

skulle jo nå hjem til lunsj, men en dejlig tur var det.

Som sædvanlig nåede vi til Bingsbu 3-4 gange, så vi fik prøvet alle nedkørslerne, der er dog ikke helt enighed om en favorit her i familien.

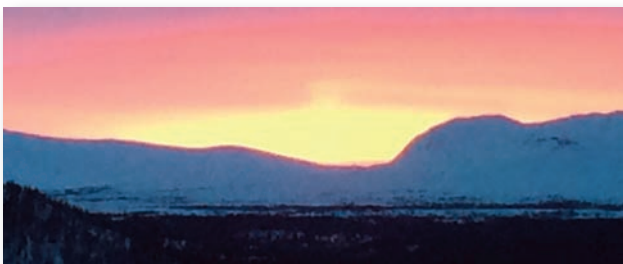
Et andet fast punkt på programmet er klip af Freia, det er nu blevet en vane, at vi medbringer trimmebord, kamme og sakse, når vi drager på skiferie. Vore egne hunde undrer sig såre, når de ser, vi pakker ski, kufferter og så lige trimme-

bordet.

Når man som vi, er kommet på Ruten i den samme uge år efter år, så er der visse ting, der bare skal være som de plejer. Noget af det, som er helt specielt, er, når Svend sætter sig på gulvet i spisesalen og læser historie for børnene mellem retterne om aftenen. De mindste sidder på spring og venter bare på, at Svend sætter sig på gulvet. Selvfølgelig måtte jeg lige vise et foto af dette sceneri, da jeg kom hjem på kontoret, hvorefter én af mine kolleger udbrød: 'Jamen, det er jo min nabo; så endnu en gang måtte vi konstatere, at verden ikke er så stor endda.

I år kunne vi for alvor mærke, at Ida Victoria nærmer sig 16 år, hun løber lynhurtigt på ski og tager gerne en mindre omvej eller forlænger løjpen for at få flere kilometer på distancekortet. I år erklærede hun med stor overbevisning, at en eventuel fremtidig kæreste skulle kunne lide langrend for overhovedet at kunne komme i betragtning.

Vi glæder os over, at hun i den grad holder af langrend, så hun stadig gerne vil med os på ferie. Vi håber, hun vil med mange år fremover, da det er fantastisk at kunne holde en aktiv familieferie på denne måde.

Rapport nr. 1 fra uge 9

Tekst og foto: Janne Rasmussen

Og så blev det ellers godt nok koldt - og husk også lige det blå sygesikringskort.

I år er vi 14 afsted, 3 generationer, 9 voksne og 5 børn fra 78 til 5 1/2. De 2 ældste er kommet her siden 2001, så det må blive 18' gang. Og så er vi gradvist blevet flere og flere. Vi flyver til Gardermoen, hvor vi bliver hentet af en bus, som Berit sørger for. Tanken om 5 børn med toget fra Gardermoen, da tvillingerne var 1/2 år og uden mulighed for pladsreservation gav mig mareridt. Så siden har vi haft vores egen bus.

I år ankom vi lørdag ved 16-tiden. Til sol og blå himmel. Så vanen tro stod Jens og jeg og Gabriel på 11 og Leo på

8 en halv time senere på skiene og fik lige en tur til Huldrebu og rundt og tilbage igen, så vi lige kunne se, at vi stadig kunne løbe på ski. Sneen var rigelig men hård. I løbet af natten sneede det, og det lagde lige de 5 cm nysne ovenpå, som gjorde det super dejligt søndag.

Men inden det, ugens chok. Der var ikke kylling til aftensmad. Det har der ellers været alle årene! Men rensdyret smagte pragtfuldt, og kyllingen kom om søndagen

En anden tradition gik heller ikke helt, som den skulle. 1. gang, vi havde børn og børnebørn med, var i 2010, da Gabriel var 3 år. Han fik lynhurtigt charmeret sig ind på personalet og fik lov til at gå (med) rundt og ringe med klokken til aftensmaden. Et år kendte personalet ikke til denne skik – men de fik lært det! I år var der i den relevante alder kun de 5, vi selv medbragte, så det burde have været enkelt at dele. Men det var det ikke helt. Alle fik dog vist prøvet det.

Vi lagde ud søndag med Hattdalseter. Og lidt mere let sne. Og hvilken vej er så bedst. Dem, der mener med uret, vandt. Jeg kan godt se, at det kan være nemmere for børnene, når de bare kan stå i

Kolde minus 24 grader i smukt vejr.

sporet fra Den Store Sten, men jeg fo-retrækker nu den anden vej – tror jeg nok.

Aftenens introduktion var som den ple-jer, dog med oplysning om at Ruten Fjellstues løjpermaskine var brudt sam-men og ikke bare kunne laves. Så Ar-thur kørte løjper med snescooteren. Det betød også, at den planlagte nye løjpe til Elgtårnet ikke havde kunnet gøres færdig.

Mandag lovede -10 grader, sol og stille vejr, mens resten af ugen så meget, meget kold ud. Så en stor flok af sted til Bingsbu, herunder Gabriel og Leo. For Leos vedkommende for 1. gang. Det kunne man ikke se. Han fulgte bare

*Leos første tur til Bingsbu -
flot klaret.*

med, og på hjemturen løb han og hans mor fra os andre. Måske lidt hjulpet af, at Gabriel vred om på foden ned ad bakken ca. midtvejs. Men uanset det flot klaret.

Eftermiddagens program blev pludselig lavet om, da Anton - den ene tvilling - fik en finger i klemme i døren til værelset. Det så - efter sigende - grimt ud. Ingen tvivl om, at en læge skulle se på det. I løbet af ingen tid var Arthur og Berits søn, Jon-Olav klar og kørte mor og søn til Vinstra. Sådan er det bare på Ruten Fjellstue! Tak for det!

Lægen syntes, at fingeren skulle røntgenfotograferes - i Lillehammer (!) og ringede efter en taxa, som kørte hele vejen til Lillehammer og ventede og kørte tilbage til Ruten Fjellstue. Beta-ling: Forevisning af det blå sygesik-ringsbevis! Og fingeren? Ja, hospitalet mente en forbindelse var nok. Ikke noget brækket og ikke noget, der skulle sys. Så næste dag var både Anton og Viggo da på skiskole.

Og så begyndte det at blive koldt, minus 15 grader, lidt sol men også lidt blæst. Tirsdag blev det derfor forskel-lige varianter af Ronjaløjpen og Trol-deløjpen. Og for nogle også - igen - Dalseter med legerum og varm kakao.

Onsdagen oprandt med minus 24 gra-der, men dog sol og stille vejr. Men al-ligevel. Advarsel i receptionen om at se hinanden efter for hvide pletter. Og Arthur havde instrueret om ikke at vaske sig om morgenen og bruge vand-fri creme.

Skal vi gå søen rundt eller? Ikke ned lød Berits bud. Det er 5 grader koldere i bunden af dalen. De sejeste og mest rutinerede valgte Bingsbu. Det viste sig ikke at være det bedste valg. Der var ikke kørt op, og der var driver både op og ned. Det sidste var næsten det værste. Og der var ikke varme i Bingsbu!

Børnenes vildmarkstur blev aflyst pga kulden. Sigrid og hendes kæreste havde ellers begyndt på en iglo oppe ved Huldrebu, som vistnok skulle være bygget færdig. Det blev den så ikke. 2 gav sig i kast med Ponyløjpen om eftermiddagen. Vi andre holdt os til mindre ture. Og om aftenen var der naturligvis Arthurs lysbilleder, som det stadig hedder. Og for første gang ingen fra Dalseter. Det var for koldt.

Torsdagen startede også med 24 graders frost kl. 8, men stadig sol og stille vejr. Næsten alle mand drog af sted mod Den Store Sten. Her vendte tvillingerne og deres mor om, og resten fortsatte Hattdalseter rundt. Fin tur, bortset fra farten, som de resterende børn fik det meste af skylden for, men det var nok sneen, der var svær. Selv lavede jeg et hovedspring pga. en klump møg i sporet på vej nedad bakken mod Hattdalseter. Jeg nåede at se den, men ikke at løfte skien over. Et par ømme ribben m.v., men ikke mere end det.

Eftermiddagen bød på bål og ristede skumfiduser flot arrangeret af Cecilie. Aftenens højdepunkt for nogle var badeampen incl. rulning i sneen - mens

morfar lagde tvillingerne og deres storebror i seng.

Så blev det fredag med scooterkørsel på bakken. Alle børnene havde glædet sig, og der var ikke andre børn i denne uge end 2 helt små, så det var ren luksus.

Anton, Viggo, Elisa og Leo tog nedturene på kælke, mens Gabriel tog den på ski. Han blev så trukket op i en snor efter scooteren, mens de andre sad på ladet. Der var også enkelte voksne, der blev fristet. Cecilie på telemarkssving ned ad bakken og blev så trukket bagved Gabriel op.

Og så kom aftenen med uddelingen af distancemærker. Alle børn fik mærker! Og var glade og stolte. Tvillingerne på 5 1/2 havde gået over 25 km!

Næste morgen kom bussen kl 9.00 og så var det farvel - men også på gensyn næste år.

Bål og ristede skumfiduser.

Rapport nr. 2 fra uge 9

Tekst og foto: Steffen Emil

Iår har det været en fornøjelse at læse om snemeldinger og vejrudsigter for Ruten. Det er blevet rigtig vinter med frost og masser af sne. Vi glæder os til den kommende uge.

Turen gennem Sverige gik fint på tørre veje. Vinteren er også nået langt ned i Sverige i år, da der meget hurtigt begyndte at ligge sne på markerne.

Lange strækninger på E6 gennem Gudbrandsdalen er igen en byggeplads med snoede veje og langsom kørsel. Betalingsanlæggene står tæt. Gråvej og let sne fra Oslo, men det lysnede mod vest, da vi drejede fra E6. - Under frokosten på Ruten kom solen frem, og vi nåede en fin tur ad Ronjaløipen. Nye spørgsmål var kommet til 'gæt og lær', ikke alle lige nemme.

Lørdagskyllingen var blevet til en søndagskylling, i stedet fik vi hjortesteg, som smagte meget dejligt. Småkagerne til kaffen er guf, selv om den værste sult er stillet, glider de ned alligevel.

Søndag sneede det hele dagen, der var ikke megen vind, så sneen blev liggende på alle små kviste. Det var et flot syn, da solen kom igen mandag. Løjperne blev kørt og der var fint skiføre.

Der var lovet koldere vejr, nattemperaturen faldt til minus 25 og dagtemperaturer på ca. minus 15. Da der samtidig var

lidt vind, blev det til ture i skoven. Torsdag var det næsten vindstille, ikke en sky på himlen, 20 graders frost kl. 10 da det gik mod Bingsbu. Vi mødte næsten ingen og kun 2 var kommet før os. Det var en flot tur og kun minus 10 på toppen.

En fotograf og Bjørns Fjellservice kørte rundt i området og lavede film for Ruten og Dalseter. En drone summede også over området og lavede film oppefra. Nogle af gæsterne må være blevet filmstjerner, men ifølge Arthur giver det ikke et gratis ophold at være statist.

Fredag blev knapt så kold, en diset sol og ingen vind. Fotografen var nu nået ind til frokostbordet. Der var dækket efter alle kunstens regler, og det smagte herligt som sædvanligt.

Endnu en dejlig ferie på Ruten Fjellstue er ved at være slut. En dejlig middag med Arthurs gode øl og så bestilling til næste år. På gensyn.

Rapport fra uge 11

Tekst: Trine Conradsen - Foto: Mads Koue

Den 'rigtige' fjeldtur går til Bingsbu og så gerne Sprenpiggen rundt - 16 km.

Endnu en herlig uge på Ruten Fjeldstue.

Igen i år var skituren arrangeret af Ole Bertelsen og denne gang sammen med turleder Carl Vilhelm Rasmussen – og som en tur under Dansk Vandrelaug (DVL).

Jeg kunne nøjes med at skrive DO,DO og DO, - for turen var lige så vellykket som sidste år, men lidt mere udførligt må det nok blive.

Vi mødtes ved den store DFDS-færge, jeg tror 18 skiglade folk af begge køn, vi fik vores sovekupe og mødtes i herligt solskin i baren. Fint sejlvejr lige til Oslo havn, hvor vi næste morgen blev buskørt til Ruten Fjeldstue.

Solen strålede, og der var masser af sne og dertil frost. Berit kunne senere fortælle, at hun havde løbet på ski i flere uger efter uge 11, og Ole, som havde været på Ruten med sin familie, kunne også berette om store snemængder, så efter udpakning og hilsen på smurte vi skiene og løb en tur i nærområdet. I år var der hurtigløbere med og hov, hvor var fortroppen henne? Vi blev delt i 2 grupper, men alle - hurtige som knap så hurtige - kunne senere blive enige om smukke, smukke blik ud over fjeldet. Herligt for nye at se, hvor smukt skiterrættet er og lige så dejligt for os,

der kendte landskabet. Og jeg må skrive en gang til: Masser af sne.

Alle mødtes i spisestuen, og hele ugen blev der serveret dejlig, dejlig aftensmad, ligesom også morgenmaden lagde en fornøjelig start på dagen. Te, kaffe eller saft på termokanderne og kl. 9.30 mødtes vi i skistalden, hvor snakken gik, om hvilken farve smøring skiene skulle have for at glide bedst muligt og uden bagglid, som trætter aldeles meget. Hvem ville med til dér og dér? Der var jo 2 turledere, så det kunne også lade sig gøre at dele os, men alle måtte begynde med at gå et stykke op ad fjeldet, før turene kunne begynde - slet ikke stejlt, men dog op og op, indtil terrænet udvidede sig og nogle fine gamle bygninger dukkede op.

Frokost i Fjeldstuen var for de fleste et must, for Berits servering er i top, og så kunne vi mødes igen kl. 14 til nye eventyr, som jo kunne strække sig over nogle timer, da lyset holder sig længe i uge 11, og det fine solskinsvejr gjorde, at klokken sagtens kunne blive 17 og mere til.

De fleste af dagene gik vi over vejen og steg op til snemarken med de fine huse, og så vrimlede det med skilte, og godt at Ole var med. Faret vild var jeg vel ikke, men alle veje fører til Rom, og alle skiløjper løber langt ud og tilbage igen og så lidt rundt - så det gjorde vi også. - Og turene bød (igen i

år) på smukke, smukke udblik, indtil vi nåede en samling hytter, hvor vi vendte om og løb forskellige skov- og fjeldveje hjem.

Som det plejer at være, var der selvfølgelig forskel på, hvor gode vi var/er på ski, og hvad vi gider eller magter og gerne vil. Et par meldte sig til skiskole, og en stor glæde blev det, da en deltager, som har været en meget god skilø-

Vi snørrede os godt til i blæsten.

ber, men nu havde problemer grundet sygdom, fik så god undervisning, at han igen følte, at han kunne stå på ski med succes og dermed fik nogle gode skidage. Den anden elev ville lære skiskøjtning, og han kunne også melde tilbage, at timerne havde givet meget fin bonus. Stort klap og ros til sådan en skilærer(inde).

Den ”rigtige” fjeldtur går til Bingsbu og så gerne Sprenpiggen rundt. Sidste år havde jeg feber den dag turen gik derud og blev snydt for de store udsyn, men i år lykkedes det - dels at komme til Bingsbu og drikke varmt saftvand

(imponerende at der er tændt op og saften står parat) og dels at køre hjem over Sprenpiggen. Et vidunderligt fjeldteræn, hvor ”man” virkelig får fornemmelsen af fjeld og vidder; - som jeg husker det, blæste det også temmelig meget, så vi snørrede os til ukendelighed og stred os frem, men hurra for fjeldet, som åbner sig i al sin storhed.

Ugen gik uden uheld og alle, tror jeg, havde en dejlig uge på ski eller gå-ben rundt i det smukke hvide landskab, men også timerne indendørs skal have ros.

Fjeldoplevelse med tur i løjpemaskinen.

Som jeg har skrevet, bliver man godt bespist, og derudover er der et ”godt værtskab”, som en ældre gæst fortalte mig. Hun var kommet på Ruten i 40 år. Ligeledes kom der et ældre ægtepar, hvor konen ikke længere kunne stå på ski, men for at opleve fjeldet kom hun med ud at køre med løjpemaskinen!

Tak for uge 11 i 2018 - jeg håber, uge 11 i 2019 bliver lige så god.

Rapport fra web-masteren

Tekst: Svend Gundestrup - Foto: Mads Koue

<http://www.rutenskiklub.dk>

I skrivende stund har 126.609 været inde at besøge hjemmesiden siden dens start tilbage i 2006, - og for 1 år siden havde der været 106.137 besøgende.

Desværre mangler der nogle billeder fra vinteren 2013+2014, så hvis du ligger inde med nogle, så send dem gerne til web-masteren.

Der er også uploaded +100 fotos i 2018, inkl. billeder fra jubilæumsturen. Der er sket løbende opgraderinger af hjemmesiden, ikke kun sikkerhedsmæssigt, men også i forhold til optimering af hastighed.

Jeg vil igen opfordre alle til at indsende ideer, materiale, billeder eller lignende til web-masteren, så hjemmesiden fortsat kan vokse: <https://www.rutenskiklub.dk>

Du er velkommen til at finde billeder fra jubilæumsturen på hjemmesiden nu: <https://gallery.rutenskiklub.dk/index.php?category/94>

**Med venlig hilsen og tak
Svend Gundestrup/Web-master
svend@gundestrup.dk**

*På vej ud over de herlige snevidder i uge 8 -
Sprenpiggen rundt.*

Hellemalerier fra steinalder i Espedalen

Kulturminnemyndighetene i Oppland Fylkeskommune 16.10.2018

Sensasjonell oppdagelse i Espedalen, Oppland

Hellemalerier fra steinalder funnet i Espedalen, 6000 – 4000 år gamle

Det er funnet hellemalerier ved Espedalsvatnet. Det er malt bilder av minst fem elger, en bjørn og en menneskelignende figur på en bratt fjellside rett ned i vannet. Maleriene er mellom 6000 og 4000 år gamle, og har mest sannsynlig blitt laget en gang på slutten av steinalderen, i yngre steinalder.

Hvem oppdaget hellemaleriene

Maleriene ble oppdaget av Tore Thallaug under en kanotur den 29. august 2009. Han tok et bilde og hørte med de lokale om de kjente til dette. Ingen var kjent med det. Thallaug slo seg til ro med det. På sensommeren i år fant han frem bildet på nytt og sendte det til arkeologer i Oppland fylkeskommune med spørsmål om det *virkelig* kunne være hellemaleri. Arkeologer fra Oppland fylkeskommune reiste for å se på maleriene rett etter at vi ble kjent med opplysningene. Det ble da bekreftet at maleriene er autentiske/ekte. Vi har også hatt en befaring sammen med arkeologer fra Kulturhistorisk museum i Oslo.

Hvor gamle er hellemaleriene i Espedalen

Hellemalerier er vanskelig å datere. Det finnes dessverre ikke daterbart materiale i malingen som kan brukes til å

si noe om alder. En må altså bruke andre metoder for å si noe om alder, som stilstudier, konkrete daterbare funn knyttet til lokaliteten og generelle kulturhistoriske analyser. De fleste hellemaleriene i Norge er lokalisert ved vann. Langs kysten ligger noe bergmalerier flere meter opp fra dagens kystlinje pga. landhevningen. Der kan en beregne hvor lenge siden havet stod ved lokaliteten.

Forskning viser at hellemaleriene kan knyttes til en fangstkultur mot slutten av yngre steinalder (4000 – 1800 f. Kr). Mest sannsynlig er derfor hellemaleriene i Espedalen om lag 6 – 4000 år gamle.

Rød oker som maling

Den røde malingen er laget av tørket, pulverisert oker som trolig har blitt blandet med et flytende animalsk bindeiddel, dyrefett eller blod. Oker er et fargestoff som kan finnes i myrer og leirholdige jordarter.

Oker har blitt funnet i graver fra steinalder i Norge. Vi ser for oss at oker kan ha vært et symbol for blod og død og at den har blitt brukt i religiøse ritualer.

Malerier av elg, menneske og bjørn

Det er bilde av fem elger, en menneskelignende figur og en bjørn. Vi ser enkelte flekker av maling på en del av berget som er forvitret, så det har vært flere bilder her. Flaten bildene av elg

og bjørn er malt på er om lag 1 x 1 meter. Menneskefiguren er ca. en meter unna hovedfeltet.

Selve lokaliteten

Lokaliteten ligger på et sted som heter Steinberget på Espedalsvannets nordlige bredd, om lag 500 meter fra vannets utløp i nord. Steinberget er en markant odde som stuper bratt ned i vannet. Malingene ligger om lag 1,5 m over vannoverflaten. Over maleriene er det et lite bergoverheng. Feltet hvor maleriene ligger, fremtrer som en portal. Dette har sikkert vært av betydning for valg av sted. Denne typen beliggenhet, ved vann, et karakterisk landskapselement og under et overheng, er typisk for mange av hellemaleriene.

Lokaliteten kan være knyttet til sesongvise jakt ekspedisjoner. Maleriene kan ha vært malt når vannet var islagt, fra båt eller fra en oppbygd plattform.

Lokaliteten midt i elgjegernes matfat

Det største sesongvise elgtrekket i Skandinavia i dag går gjennom Espe-

dalen. Elgen trekker mellom Murdalen i nord, hvor den stor om vinteren og Gausdal vestfjell i sør, hvor den står om sommeren. Det står opptil 1000 elg i Murudalen om vinteren. Arkeologiske undersøkelser viser at det store elgtrekket har gått der i mange tusen

år. Dette har menneskene visst å utnytte. Det er registrert svært mange og store fangstanlegg med fangstgroper (dyregraver) som ligger på rekke og rad og sperrer elgens trekkruiter. Gjennom arkeologiske undersøkelser har en funnet ut av disse fangstanleggene var i bruk i jernalder. Det er imidlertid sannsynlig at fangstanleggene kan være anlagt langt tidligere. Andre steder i Norge har en datert fangstgroper for elg som er 8000 år gamle, fra eldre steinalder.

Ved Olstappen, et vann litt nordvest for Espedalsvannet, er det funnet brente bein av elg som er 10 000 år gamle. Det eldste sporet etter elgfangst i Norge.

Området mellom Murudalen og Gausdal vestfjell har vært et mateldorado for elgjegere gjennom mange tusen år.

Det er nettopp midt i de dette «Elglandet» hellemaleriene ligger. Langs Espedalsvannet, sydvendt med utsyn mot området hvor elgen går på sine van-

*Bilde af elg og bjørn *)*

dringer vår og høst.

Hellemaleriene i Espedalen - et sted for ritualer

De aller fleste helle-maleriene i Norge finnes på sørvendte, loddrette klipper forbundet med vassdrag. Vi tror at helle-maleriene i Espedalen kan settes i sammenheng med religiøse ritualer, siden dette åpenbart har vært et viktig sted som de har kommet tilbake til flere ganger. Dette kan vi si ganske sikkert siden elgfigurene er malt i flere omganger.

Vi kan også tenke oss at stedet har fungert som en portal inn til en åndelig verden. Ser man nærmere på menneskefiguren i Espedalen så kan det se ut

som om den har et hodeplagg og en mulig fallos. Det betyr at dette er en avbildning av et menneske eller en ånd som har hatt stor kraft. Kanskje det er et bilde av en sjaman? Også bjørnen kan leses som et svært mektig dyr.

Funn av elgbein ved lignende loka-

liteter kan tyde på at bergmalingene har vært et offer i etterkant av en vellykket jakt. Som uttrykk for jaktmagi antas det at bergmalingene kan knyttes til gode fangstområder.

*Menneskelignende figur *)*

Bildene i Espedalen gir oss en helt spesiell nærhet til steinaldermenneskenes religion, som en jaktmagi knyttet til ritualer og andre religiøse handlinger.

Hvor sjeldent er dette?

Det finnes om lag 20 kjente lokaliteter med hellemalierier på åpne bergflater i Norge. Siden 1960-tallet er det kun funnet en tilsvarende lokalitet med tydelige bilder av elg og mennesker. I tillegg er det kjent noe fær hellemalierier i huler i Nordland. Hellemalieriene i Espedalen er den første hellemalingslokaliteten som er funnet i innlandet (Oppland, Hedmark, Buskerud).

Det er funnet tilsvarende lokaliteter både i Sverige og Finland, og særlig i den sørøstlige delen av Finland er det gjort mange funn. Likheten i bergmalingstradisjonen viser oss at det kan ha vært en fangstkultur med felles religiøs oppfattelse og verdenssyn i deler av Norden i steinalderen.

Helleristninger

Hellemalieriene er, som navnet tilsier, malt på berget. Helleristningene er risset inn i berget. I motsetning til hellemaleri så er helleristninger en relativt vanlig forekommende kulturminnetype i Norge. I Oppland kjenner vi til helleristninger av elg ved Mjøsa på Toten, Drotten på Fåberg, Dokkfløyvatnet, Møllerstufossen ved Dokka og ved Vinstra. Helleristningene er noe eldre enn hellemalieriene, og opptrer allerede for 8-9000 år siden.

Et automatisk fredet kulturminne

Hellemalieriene er et automatisk fredet kulturminne, iht. kulturminneloven § 3, 4j, 6. Det er ikke lov å gjøre noen form for inngrep eller noe som medfører fare for skade på lokaliteten. Dette gjelder også en sikringssone på minst

5 meter. Alle planer om tiltak innenfor lokaliteten eller sikringssonen skal sendes til Kulturminnemyndighetene i Oppland fylkeskommune for godkjenning.

Mer dokumentasjon nødvendig

Lokaliteten med hellemalierier ved Espedalssvannet er et svært sjeldent og sårbart kulturminne.

Kulturminnemyndighetene i Oppland fylkeskommune vil nå jobbe videre med dokumentasjon av hellemalieriene. Vi vil foreta flere undersøkelser og starte arbeidet med sikring av lokaliteten. Dette dreier seg om tilstands- og sårbarhetsvurderinger, detaljstudier og undersøkelser av området rundt. Arbeidet vil skje i samarbeid Riksantikvaren og Kulturhistorisk museum i Oslo.

Spørsmål om tilgjengelighet for publikum

Hellemalieriene ligger helt ned mot vannet og er vanskelig tilgjengelig for folk flest. På bakgrunn av mer dokumentasjon og studier på stedet, vil vi på sikt se om det kan være mulig å tilrettelegge lokaliteten for publikum.

Kontaktpersoner:

Mildri Een Eide, 48008851,
Mildri.Een.Eide@oppland.org
Espen Finstad, 179443, Espen.Finstad@oppland.org

*) *Bildet er her fargeforsterket*

Ruten-bånd

Skiklubbens 50 års jubilæumstur i september sluttede på Holmen i København, hvor klubbens bestyrelse var vært ved en frokost, inden Berit og Arthur tog retur med Oslo-båden. Holmen var tidligere aktiv flådestation i København, i dag er mange af aktiviteterne henlagt til Flådestation Frederikshavn. Billederne er lånt fra Skiklubbens hjemmesides billedgalleri.

Ved Skiklubbens 50 års jubilæum holdt Berit på festaftenen på Oslo-båden på sit klin-gende norske mål en tale. Adskillige af fest-deltagerne kunne des-værre ikke høre ret meget af Berits vise ord på grund af et eks-tremt højt støjniveau. Men læs her Berits tale på de næste sider - uden støj!

Berit og Arthur var værter ved festaftenens arrangement. Som sædvanligt var de ved sådanne begivenheder ikklædt deres smukke nationaldragt. - Weekenden efter kunne de på Ruten Fjellstue fejre deres sølvbryllup. Flere af Ski-klubbens medlemmer var inviteret med til festlighederne.

*Skiklubbens for-
kvinde Therese Vedel
og klubbens revisor
Ole Bertelsen kom-
menterer gavepak-
kernes indhold, som
bl.a. indeholdt speci-
elt tilvirkede skisok-
ker til brug i
Elgtårnet. Forkvin-
dens design og ide.*

*Fregatten PEDER
SKRAM er i dag
museumsskib på
Holmen. I aktiv tje-
neste 1960-1990
indgik fregatten i
NATO's stående
Atlantehavsstyrke.
Bygget på Helsin-
gør Skibsværft. - I
forgrunden Chri-
stian Skodborg.*

*Mastekranen på
Holmen er fra
1748 og er med
sin kæmpe bjæl-
kekonstruktion
uden sammen-
ligning et af Kø-
benhavns Havns
mest bemærkel-
sesværdige byg-
ningsværker.*

Ruten Skiklubs 50 års jubileum - 8. september 2018

på DFDS Pearl of Scandinavia

Kjære allesammen, det er så utrolig hyggelig å se så mange kjente og kjære ansikter her i dag, at det er så mange som har prioritert å reise på jubileumstur, betyr mye for oss. Spesielt hyggelig å se så mange av den yngre garde, som alltid er vi opptatt av å ha barna med. Vi vil også takke dere for lang og tro tjeneste på Ruten.

Ruten Skiklub er enestående i sitt slag i Norge, Danmark, og skikker i verden. Det er ingen annen Fjellstue som har sin egen «fanclub», som vi liker å kalle dere. Vi er så stolte og glade for dette. Dere har alle en spesiell plass i våre hjerter. Vi har feiret 50 års jubileet gjennom hele året på Ruten, hver uke har vi løftet våre glass og informert om denne sosiale skiklub som våre stamgjester har holdt i live i 50 år.

Det er altså 50 år siden Ruten Skiklub ble startet av noen entusiastiske Ruten gjester sammen med vår kjære skilærer, Willy Brandt. Et år etter at jeg var født, så vi har fulgt hverandre, Skiklubben og jeg, jeg husker ikke så mye fra det første årene, naturlig nok, men jeg husker godt den 1. jubileet, 10 års jubileet. Det ble holdt sammen med generalforsamlingen i slutten av mai på en Kro i nærheten av København. Vi var hele familien til stede, i bunader selvfølgelig. Det var nok et festlig lag også, jeg husker Guri sovnet før vi reiste tilbake til hotellet vi bodde på. Da

Skiklubben skulle feire 20 år, hadde vi en meget aktiv og ivrig bestyrelse og formann, Henrik Norrild, han får æren av at vi startet disse flotte jubileumsturene hvor vi inviterte alle som ville opp til Ruten en weekend i september med festmiddag på lørdag kveld. 20 års jubileet var altså første gang vi gjorde det, og det glemmer ingen som var med. Vi lagte Bingsbu om til en Steff Houlberg pølsevogn. Så når 40-50 dansker vandret intetanende opp til Bingsbu og kom over kanten og så dette, ville jubelen ingen ende ta. Festkomiteen hadde til og med fått Steff Houlberg til å sponse pølsene, servietter, krus og store plakater! Det var fest! Jeg har mailet med Henrik Norrild de siste dagene også i dag, når jeg forbedre min tale. Han bad meg hilse til dere alle, om det kjenner ham eller ikke, han sa han ville heve sitt glass for Ruten Skiklub i aften!

Etter dette stunt, ble det til at vi holdt jubileum hvert 5 år oppe på Ruten, 1 weekend i september. Det har vært mange fine turer, gode samtaler, det har vært med 50 deltagere og med 25 deltagere, det har vært i all slags vær: fra lett snevær på Lohaugen, til strålende vær og bading i Ramstjern. Vi grillet, servert suppe, spist matpakke, og i dag blev det en internasjonal lunsj på Vippa i Oslo.

Ruten Skiklub har betydd mye for

Ruten Fjellstue disse 50 år. Far skrev sine små brev med refleksjoner i bladet og han gikk ikke gjerne glipp av en Generalforsamling. Det samme er det for Arthur og meg nå. Vi må til Danmark i starten av mai og få med oss Generalforsamlingen. Det er annerledes og veldig koselig å møte gjestene på en annen arena, enn på andre siden av disken.

Da Skiklubben startet var det bl. a for at de eksklusive medlemmer fikk den ære å være med og trampe skiløyper, nå er det maskiner som har overtatt den jobben, og vi kan med stolthet kalle dere

vår fanclub. Det er et par temaer som er gjengangere når vi husker tilbake på samtaler og leser i skibladet, det er saunaen og skiløypene.

Det må være en pekepinn for oss hva som virkelig betyr mest for gjestene våre. Det blir til at vi ser tilbake på en dag som denne, mange, mange gode minner, også triste minner. Vi har fått, og har venner for livet. Tusen Takk!

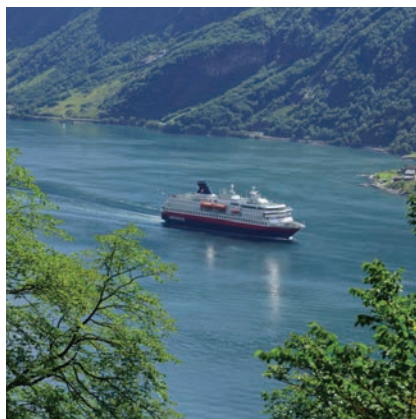
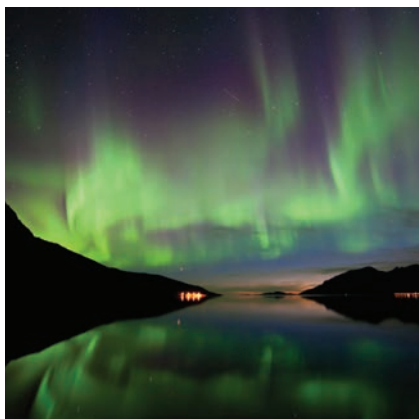
Vi vil gi en liten oppmerksomhet til festkomiteen, som har sørget for at det ble en gullkantet jubileumstur. Tusen takk, Therese, Anne, Svend og Michael

Fra 50 års jubilæumsturen - På sight-seeing i Oslo.

NORSK REJSEBUREAU

Sommer Vinter Nordlys Hurtigruten

Norsk Rejsebureau siden 1909
www.norskrejsebureau.dk

Norsk Rejsebureau
Frederiksberggade 10
1459 København K.
Tlf. 33 12 45 65
norsk@norskrejsebureau.dk